

הרפתקאות סילבי בקיבוץ

"סליחה שאני מתקשרת בערב שבת, אבל סילבי קפצה מחלון המכונית וברחה לנו!". קולה של נועה רעד מדאגה כאשר טלפנה אלי בערב שישי האחרון. רק מספר שעות קודם לכן הגיעה נועה עם בעלה לשעבר מיקי ועם בתה הקטנה מאיה לעמותת "חבר לי" כדי לאמץ להם כלב, ולאחר התלבטות קלה בלבד נשבו כל בני המשפחה בקסמיה של סילבי, כלבת תחש מעורבת, מתוקה ועדינה כבת ארבע.

ביום שישי ה-5.8.11 השלושה עשו במיוחד את דרכם מקיבוץ גבעת חיים איחוד, שבו הם מתגוררים, לעמותה לאימוץ חיות הפועלת בשירותים הווטרינריים של גוש דן. אחרי שנפלה בחירתם על סילבי, נתנה להם תמי, הכלבנית, הנחיות טיפול ראשוניות ופועה הורוביץ, מנהלת עמותת "חבר לי", הסבירה להם כי בראש ובראשונה עליהם לשמור היטב על סילבי בשבועיים שלושה הראשונים לאחר האימוץ כדי להבטיח שהכלבה לא תברח מהם.

"בתקופה הראשונה לאחר האימוץ יש תמיד סכנה כזו", אמרה להם פועה. "הכלבים מבוהלים, עדיין לא התרגלו לבעליהם החדשים, ובהזדמנות הראשונה מנסים לחזור לבעלים שטיפלו בהם קודם לכן." פועה גם שבה והדגישה באוזני נועה כי אנשי העמותה ומתנדביה עומדים לרשותם תמיד בכל מקרה שתצוץ בעיה כלשהי, כפי שהם נוהגים עם כל מי שמאמץ דרכם כלב.

אחרי שדר' וילדר, ווטרינר של השירותים הווטרינריים חיסן ושלב את סילבי, ליוותה פועה את המשפחה לרכבם. סילבי הושבה ליד מאיה הקטנה, וניכר בה שהיא מבוהלת מעט מהשינוי המתחולל בחייה. פועה נפנפה להם לשלום ונפרדה מהם בתחושות מעורבות, כמו שקורה לה תמיד ברגעים כאלה: מצד אחד שמחה על שעוד כלב נטוש מצא לו בית וכך ניצל מסוף מר ונמהר, ומצד אחר, החשש התמידי מפני כשלון האימוץ, מפני האפשרות שהמשפחה לא תסתגל לכלבה מסיבה כזו או אחרת או לא תטפל בה כמו שצריך, וכעבור שבוע או שבועיים יגיע הטלפון הבלתי רצוי שבו מישוהו יגיד בנימה מתנצלת: "אנחנו נורא מצטערים. הכלבה מקסימה ואנחנו נורא אוהבים אותה, אבל קשה לנו איתה בגלל הפרעושים / התינוק / הלכלוך או השד יודע מה". חשש נוסף, גרוע יותר, היה מפני טלפון המודיע שהכלב או הכלבה ברחו מבעליהם החדשים והלכו לאיבוד. מניסיונה ידעה פועה כי בחלק מהמקרים קשה מאוד לאתר את הכלב האבוד, וכבר היו מקרים שהוא נמצא רק לאחר שבועות ואפילו חודשים, ולעתים מעולם לא.

והנה, בשעה 7 בערב שישי הגיע הצלצול שממנו חששה פועה כל כך. פועה מיד נכנסה לפעולה. תחילה הרגיעה את נועה והסבירה לה שדברים כאלה קורים, וכי ברוב המקרים הכלב האובד נמצא ומוחזר לבעליו, בייחוד אם מדובר במקום כפרי ודי סגור, כמו קיבוץ. היא גם עודדה את נועה (ובעיקר את עצמה) בכך שסילבי מצוידת בתג זיהוי עם מספר הטלפון של בעליה החדשים. "המשיכו לחפש אותה בסביבה עד רדת החשיכה," הנחתה פועה את נועה, "ואם היא לא תימצא עד אז, תתקשרו אלי ונראה מה עושים."

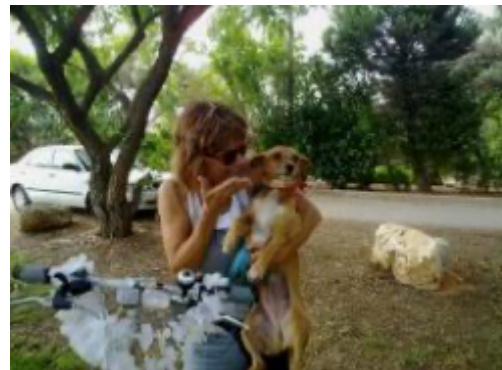
אבל לפועה כבר היה ברור מה עושים. אם עד הבוקר סילבי לא תימצא, היא תעשה את דרכה לקיבוץ ותצטרף לחיפושים אחר הכלבה. וכך אכן קרה. בשבת בבוקר, לאחר שהתברר לפועה שהכלבה לא נמצאה, היא מיהרה להעמיס את אופניה המתקפלים על רכבה ובשעה שמונה כבר הייתה בכניסה לקיבוץ. נועה ומאיה הקטנה חיכו לה שם בפנים עייפות מלילה נטול שינה ומלא דאגה.

בעוד נועה ומאיה ממשיכות את החיפושים על גבי הקלנועית של אמה של נועה, רכבה פועה על אופניה בכל מרחבי הקיבוץ כשהיא קוראת לסילבי בקול. בינתיים הצטרפו לחיפושים גם כמה מחברי הקיבוץ. לאחר כשעה וחצי של חיפושים אינטנסיביים שבהם סילבי לא נמצאה, פועה החלה לאבד תקווה. היה יום קיץ חם ולח, גופה של פועה היה ספוג זיעה והעייפות החלה לתת בה את אותותיה. למרות היותה אדם לא מאמין, הסתכלה פועה לשמיים ואמרה בליבה: "אם אתה קיים וסילבי עדיין בשטח הקיבוץ, אנא שלח לי סימן."

פועה המשיכה לרכוב בתחומי הקיבוץ ללא מטרה מוגדרת, וכחמש דקות אחרי שכמעט התייאשה, ראתה פתאום את סילבי המתוקה רצה לאורך אחד משבילי הקיבוץ. ליבה של פועה ניתר משמחה והיא החלה לקרוא לכלבה בשמה שוב ושוב, בנימה מלאת חיבה, אך הכלבה המשיכה לרוץ ולהתרחק מפועה. פועה הבינה שהכלבה כל כך מתוחה ועצבנית, שהיא אפילו לא מגיבה לקולה המוכר של הבעלים הקודמת שלה. לרגע סילבי עצרה במקום והסתכלה על פועה, אך עדיין לא רצה לעברה. המרחק ביניהן כבר התקצר לכדי כשישה מטרים, ופועה המשיכה לנסות שוב לרכוש את אמונה של הכלבה. "סילבי מותק. בואי לאמא," פועה קראה לה שוב ושוב בקול הרך ביותר שיכלה להפיק מפיה, אך הכלבה לא זזה ממקומה. גם כאשר פועה התכופפה כדי להתאים את ממדיה לאלה של כלב בתקווה שזה אולי ירגיע את הכלבה המפוחדת, סילבי עדיין לא משה ממקומה.

בשלב זה עלה במוחה של פועה רעיון, להשתמש במלים הקבועות שהיא משמיעה כאשר היא נוהגת להוציא את כלבי הכלבייה לטיולם היומי. ואכן, המלים "איפה סילבי?", שנאמרו באותו הטון שבו סילבי התרגלה לשמוע מפועה בכל פעם שבה יצאה איתה לטייל מחוץ לכלבייה, התגלו כסיסמת הפלאים. ברגע שפועה השמיעה את מילות הקסם, סילבי החלה לשעוט לכיוון שלה בכשכוש זנב מלאי שמחה והקלה. כשהיא בוכה וצוחקת בערבוביה, פועה הרימה את סילבי בזרועותיה ואימצה אותה לליבה בחוזקה. סוף טוב, הכול טוב. מאיה ניגשה אל השתיים וליטפה את סילבי באהבה רבה. הכלבה שהיא בחרה מכל הכלבים בכלבייה, הוחזרה אליה.

נכון להיום, מאיה והוריה מאושרים עם סילבי המתוקה וסילבי מסתגלת לחייה כקיבוצניקית טרייה.

עמותת חבר לי-כי אכפת לנו

050-7548187

www.imutz.org

"מציאת משפחות מאמצות ראויות לכלבים נטושים, היא משימה חשובה ביותר, המבוצעת על ידי אנשים טובים בעמותות רבות. יחד עם זאת, ברוב המקומות לא טורחים הפעילים לעקוב אחר תהליך היקלטות הכלב במשפחה החדשה ולא מודאים שבעלי הכלב החדשים מוציאים לו רישיון לאחזקת כלב, כפי שדורש החוק

ויותר חשוב, כפי שצריך לנהוג כדי לוודא שאם הכלב הולך לאיבוד, ולצערי זה קורה די הרבה, יידעו למי הוא שייך והוא יוחזר בריא ושלם לבעליו.

נכון, האחריות על הרישום מוטלת על הבעלים החדשים אך חלק גדול מהם לא יודע זאת ויש יותר מידי מקרים של הזנחת הנושא או שאכן מוציאים לכלב רישיון אך בטעות הוא לא נרשם במרכז השבבים. על העמותה, המוסרת את הכלב, לוודא שאכן אחרי כחודש, הכלב רשום על שם בעליו החדשים, כדי שאם הוא ילך לאיבוד הוא לא יורדם אחרי כעשרה ימים, כפי שמתיר החוק. "פועה הורוביץ-יו"ר עמותת חבר לי